

Sygn. akt IV KZ 23/14

## POSTANOWIENIE

Dnia 13 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

w sprawie **M. M.**

skazanego z art. 280 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 13 maja 2014 r.,

zażalenia skazanego

na zarządzenie Zastępcy Przewodniczącego Wydziału II Karnego Sądu  
Apelacyjnego w [...]

z dnia 20 marca 2014 r., sygn. akt II AKo [...],

o odmowie przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania

**p o s t a n o w i ł**

**utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.**

### UZASADNIENIE

M. M. skazany został wyrokiem Sądu Rejonowego w K. z dnia 11 kwietnia 2011 r., sygn. III K [...]. Postępowanie w tej sprawie zakończone zostało postanowieniem Sądu Okręgowego w K. z dnia 18 października 2011 r., sygn. III K [...].

W dniu 21 listopada 2013 r. do sądu wpłynęło pismo skazanego stanowiące wniosek o wznowienie postępowania w tej sprawie i zawierające wniosek o wyznaczenie obrońcy z urzędu w celu sporządzenia i wniesienia wniosku o wznowienie postępowania.

Wyznaczony obrońca z urzędu w opinii z dnia 13 lutego 2014 r. stwierdził, iż nie znajduje podstaw do sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania.

W dniu 14 lutego 2014 r. wezwano M. M. do uzupełnienia w terminie 7 dni formalnego braku jego wniosku o wznowienie postępowania. Wezwanie to dotyczyło usunięcia braku formalnego przez sporządzenie i podpisanie wniosku o wznowienie przez adwokata. Zarządzenie o wezwaniu do usunięcia braku doręczono skazanemu wraz z opinią obrońcy z urzędu w dniu 25 lutego 2014 r.

Zaskarżonym zarządzeniem odmówiono przyjęcia wniosku skazanego wobec nieuzupełnienia braku.

W zażaleniu skazany podniósł, że w sprawie zachodzi podstawa do wznowienia postępowania, a on odbywając karę pozbawienia wolności nie jest w stanie ustanowić obrońcy z wyboru.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie jest zasadne. Wniosek o wznowienie postępowania powinien być sporządzony i podpisany przez adwokata. W orzecznictwie i piśmiennictwie obowiązek wynikający z art. 545 § 2 k.p.k. określany jest powszechnie jako przymus adwokacki. Interpretacja słowa „powinien” jest jednolita i uznaje się to słowo jako równoznaczne z bezwzględną koniecznością realizacji nakazu zawartego w omawianym przepisie. Wyznaczony dla M. M. obrońca z urzędu skierował do sądu pismo, w którym przedstawił argumenty, które jego zdaniem nie uzasadniają złożenia wniosku o wznowienie postępowania. Ocena tego działania przedstawiana w pismach skarżącego ma charakter subiektywny. Analiza stanowiska obrońcy prowadzi do wniosku, że należycie wywiązał się z nałożonego nań obowiązku. Wyznaczenie obrońcy z urzędu spełniło wymóg rzetelnego procesu. W ramach standardów tego procesu nie można gwarantować dokonywania przez obrońców tylko takich czynności, które są zgodne z poglądami wnioskodawców. Sąd nie może przy tym wyznaczać kolejnych obrońców z urzędu, aż do uzyskania przez wnioskodawcę oczekiwanego przez niego efektu, stąd jego kolejny wniosek nie został uwzględniony (zob. m. in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 27 sierpnia 2008 r., IV KZ 52/08, R-OSNKW z 2008 r., poz. 1711; z dnia 17 września 2008 r., III KZ 92/08, R-OSNKW z 2008 r., poz. 1872).

Skazany mógł zatem po otrzymaniu wezwania do usunięcia braku sam ustanowić adwokata w celu sporządzenia i podpisania takiego wniosku. Fakt, że nie

uczynił tego, nie uzupełniając braku powoduje, że zaskarżone zarządzenie jest zasadne i jako takie utrzymane zostało w mocy. Argumentacja zawarta w zażaleniu skazanego odnosząca się do postanowienia sądu związanego z kontrawencjonalizacją kary orzeczonej za czyn, który według obecnie obowiązujących przepisów byłby wykroczeniem nie powoduje, że zachodzą podstawy do zainicjowania czynności zmierzających do wznowienia postępowania z urzędu. Czyn przypisany skazanemu nie stał się bowiem wykroczeniem, przekształceniu uległa wyłącznie orzeczona kara.

Na marginesie tylko można dodać, że także obecnie skazany może ustanowić obrońcę z wyboru w celu sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania.

[aw]